

Tatjana:

Bedni otroci.

(Iz cikla „Mrak“).

Skoraj utihnil je šum kroginkrog ...
Ob vogalu kup lačnih otrok
se še pomenkuje o hrani,
šepeče o mamici v jami,
o bratcih in sestricah, ki so živel,
a so jim nedavno v nebesa zleteli ...
„V nebesih pri mamici, tam je lepo,
tam ni mrazu, tam je gorko —“
In zavil je gosteje mrak množico hiš,
tesneje deca stiskala drobiž
v otrplih malih pesteh,
s solzami bede v očeh ...

Bogumil Gorenjko:

Nemir.

Gora je porumenela,
cvetna trata ocvetela,
ptica že slovo je vzela.

Kam jesen, kam greš? Postoji!
Ves meglen je pogled tvoj,
kam te žene nepokoj?

„Tja dol v solnčne grem gradove,
dol na južne grem vrtove
trgat démantne sadove.“

Oj jesen, postoj, postoj,
oj jesen, naj grem s teboj,
da vsaj vidim grádič tvoj!

A jesen hiti, beži,
sliši nič, ne postoji —
v srcu mojem bol leži
in spomin na lepe dni.